

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 4

Den 15 Novbr. 1867.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Nødvendigheden af fortsat Åabenbaring.

Af

Franklin D. Richards.

(Fra „Millennial Star.“)

Da det — for at bruge Apostelen Pauli Ord — „har behaget Gud at frelse Nogle formedelst det Korsets Ord, der er en Daarlighed for Verden,” opstaaer ofte det Spørgsmaal i de unge Eldstes Sind: Hvorledes kan det Hverv, der er dem paalagt, nemlig at prædike „dette Korsets Ord,” bedst blive udført, hvilke Emner skulle de hovedsageligt opholde sig ved, hvilken Beviisførelse skulle de benytte, og hvilket Vidnesbyrd skulle de aflagge for at Frelsens store Plan kunde blive fremstillet paa den tydeligste og meest passende Maade, saa at Sandheden kunde vinde Indgang hos de Oprigtige af Hjertet? Det var med saadanne Følelser vi først begyndte vort Prædike-Embede, og da vi netop vare ifærds med at begive os paa Beien til vor første Mission, gik vi hen til President Young og spurgte ham, om han havde noget Maad at give os. Han

svarede: „Hvorfomhelst I komme hen, saa lærer Menneskene Nødvendigheden af fortsat Åabenbaring.“

Bigtigheden heraf er indlysende for ethvert tænkende Menneske. Nutidens orthodoge Kirkesamfund sege at hjælpe sig under det Vaastud, at fortsat Åabenbaring ikke længere er nødvendig, og foregive, at det ifølge de gamle hellige Skrifter ikke er tilladt at troe paa fortsat Åabenbaring, og endvidere sige de, at de, som driste sig til at paastaae, at de ere velsignede med fortsat Åabenbaring, paa drage sig de Plager, som ere omtalte i St. Johannes’s Åabenbaring. Med disse Anstuelser indprentede i deres Sind af Foreldre og Lærere lige fra Ungdommen af kunne Menneskene, hvor oprigtige og rene af Hjertet de end maatte være, ikke troe paa en saadan guddommelig Optegnelse som Mormons Bog eller nogen anden

ny Åabenbaring, førend de blive bragte til at indsee deres Bildfarelse. Dersor kan man let indsee, at Nødvendigheden af ny Åabenbaring er det første Punkt, om hvilket de oprigtige Sandhedsøgere maae blive overbeviste, førend de kunne troe de store Sandheder, som staae i Forbindelse med Indførelsen af Tidernes Hyldes Huusholdning.

Den Hjendsgjerning, at ingen af Evangeliets Læresætninger er saa fuldkommen forklaret i Bibelen, at Alle opfattede den ret eller forstaae den paa een og samme Maade, er et af de stærkeste Beviser for Nødvendigheden af fortsat Åabenbaring. Men da der imidlertid ikke gives noget Beviis, hvor kraftigt det end maatte være, der kunde tilintetgjøre Guds Ord, ville vi undersøge, om der virkelig findes nogen Antydning i den hellige Skrift med Hensyn til, at Gud ikke mere vilde aabenbare sin Billie for Mennestene. Det Skrifsted, som kunde synes at indeholde det kraftigste Beviis i saa Henseende, findes i Åabenbaringen 22, 18: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere strevne i denne Bog.“ Hvilken Bog er der nu meent, hvortil der ikke maa tilægges Noget? Er det Bibelen? Nei, thi dengang fandtes der ikke nogen saadan Bog som Bibelen, ei heller førend mange Aar efter at denne Paamindelse blev given. Nogle af de Breve, som nu findes i det nye Testamente, vare dengang spredte omkring i Menighederne i Afien og Palestina, medens andre endda ikke vare strevne, og altsaa kunde det ikke være Bibelen, som Johannes meente, da han sagde: „Hvo, som foier Noget til denne Bogs Ord“ osv., men det maa netop have været den Bog, som han da var ifærd med at fuldende, Åabenbaringen, hvilken denne Trusel har Hensyn til.

. Hvis Herren virkelig skulle have haft

til Hensigt, at der aldrig mere skulle gives flere hellige Skrifter, efterat Åabenbaringen var strevet, maatte Johannes's Evangelium forkastes, da det blev strevet flere Aar efter Åabenbaringen, og Johannes maatte være skyldig til at lide de Plager, som ere omtalte i hin Bog, der tillægges ham, fordi han foiede sit Evangelium til, efterat Apokalypsen var strevet, men det Faktum, at han siden strev sit Evangelium, er et slaaende og tilstrækkeligt Beviis paa, at det ingenlunde var Meningen, at Åabenbaring aldrig mere skulle finde Sted, at der ikke skulle skrives hellige Skrifter, eller at Herren aldrig mere vilde udføre store Ting paa Jordens, men at Hensigten med dette Forbud kun var at forhindre, at der foiedes Noget til Åabenbaringen.

Det Samme kan ogsaa siges om Herrens Besaling til Israels ved Moses i 5 Moseb. 4, 2.: „I skulle Intet lægge til det Ord, som jeg hyder Eder, og Intet tage derfra“ osv. Det er imidlertid indlysende, at Herrens Hensigt med disse Ord alene var den at forbyde nogen videre Tilfoielse til Loven, og ikke derved at sætte nogen Skranke for al videre Propheten, thi om saa var, maatte alle, saavel det gamle som det nye Testamentes Prophetier, forkastes som forbudne, hvilken Mening dog Ingen med almindelig fund Mennestofstand vil uddrage af disse Ord. San langt fra, at Moses og Johannes nærede de samme Anstuelser med Hensyn til fortsat Åabenbaring og Propheten som Nutidens Religionslærere og Christne, sagde Moses, „at han vilde onste til Gud, at alt Herrens Folk var Propheter,“ (4 Moseb. 11, 29) og han propheterede selv om, at Herren skulle opreise en Prophet ligesom han, hvorved han hensigtede til Christus, og Johannes strev sit Evangelium henved otte a ti Aar efterat Apokalypsen var strevet, da han

ilte vidste nogen Grund, hvorfør han ikke skulle gjøre det, thi der var blevet sagt i selve Åabenbaringen 10, 11.: „Det bor Dig efter at prophetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og mange Koniger.“ Af disse Udtalelser kunne vi tydelig see, at Moses og Johannes ansaae Beien fuldkommen åaben for fortsat Åabenbaring og Propheteteren, saaledes som den ogsaa i Sandhed var og fremdeles er nu i vore Dage, og hvilket den stedse vil blive.

Bibelen er overalt fuld af Forhætter om fortsat Åabenbaring, om Prophetier, om Syner og om underfulde Gjerringer, som skulle blive udførte i de sidste Dage. Jesus siger, Matth. 24, 14: „Og dette Niges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ Ogsaa Paulus sagde, idet han betragtede det store Værk, som skulle udføres i de sidste Dage, Eph. 1, 9. 10.: „Han kundgjorde sin Billies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Husholdning i Tidernes Tid for at samle Alt under eet Hoved ubi Christo, baade det, som er i Himmelene og paa Jorden, ubi ham.“ Ogsaa Johannes underretter os om i Apokalypsen, som de Christne troe forbyder al videre Åabenbaring, „at han saae en anden Engel flyve midt igennem Himmelens, som havde et evigt Evangelium at forlynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, og Stammer, og Tungemaal, og Folk, og dette var Noget, som ikke skulle stee i hans Tid, ei heller var det stæet i en tidligere Periode, men det var en Begivenhed, der skulle inddæmpe i et senere Tidsrum, saaledes som det er fremstillet i 4 Cap. 1 Vers, hvor der staarer: „Jeg vil vise Dig, hvad herefter skal stee,“ hvilket hentyder til den Tid, hvori vi leve.

Af det Foregaende kunne vi klarliggen se, at istedetsfor, at disse store Pro-

phetier og Apostler skulle have sagt Noget, der kunde synes at forbyde fortsat Åabenbaring, tale de alle om, at Herren fremdeles vil åabenbare sin Billie, ligesom de ogsaa tale om Englebesøg, og om Gjengivelsen af Niges Evangelium, hvilket Rige nu er oprettet, og hvis Evangelium, I Israels Eldste, nu ere ifærd med at prædike for Jordens Nationer, og en af de største Hindringer, I have at stride imod, er den almindelig herstende Mening, at der ikke mere skal gives nogen Åabenbaring.

Endvidere antages det, at følgende Pauli Ord til Timotheus skulle indeholde et Forbud mod fortsat Åabenbaring: „Fra Barndommen af hjender Du den hellige Skrift, som kan gjøre Dig viis til Salighed.“ (2 Tim. 3, 15.) Vi ville spørge: Hvorledes kunde Mose Lov og det gamle Testamente Prophetier, hvilke være alle de hellige Skrifter, Timotheus havde hjændt fra sin Ungdom af, gjøre ham viis til Salighed? Simpelthen ved at vise ham, at Christus skulle komme, og ved at henlede hans Opmærksomhed paa den nye Uddeling, saa at han kunde hjende den, naar den kom. Den hellige Skrift kunde sikkertlig ikke dobe Timotheus til Syndernes Forladelse, ei heller meddele ham den Hellig-Aands Gave ved Haandspaa-læggelse. Den kunde alene være „et fast prophetisk Ord“ for ham, hvilket han og alle Andre, som føge efter Sandheden, vilde „gjøre vel i at give Agt paa, lige-som paa et Lys, der stinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen, hvilken er den Hellig-Aand, oprinder i deres Hjerter.“ (2 Pet. 1, 19.) I Sandhed, dersom det gamle Testamente, saaledes som Nutidens Christne føge at saae os til at troe, kunde frølse Timotheus, kan det ligesaa godt frølse os. Men hvad Nytte vilde saa Pauli og de andre Apostlers Skrifter være til, hvilke

ansees for ligesaa gode, og endog bedre end dem, Timotheus havde? Fra hvilket Synspunkt vi end betragte Bibelen, saa bliver dog i hvert Tilfælde den Paastand, at der ikke mere skal gives nogen Åabenbaring, 'en latterlig Urimelighed. Der findes ikke nogen saadan Mening fremsat i den hellige Skrift, men tvertimod er hver Deel af den rig paa Forudsigelser og Forjættelser om fortsat Åabenbaring, og dette opfyldes nu og vil fremdeles gaae i Opfyldelse.

Da vi saaledes kunne see, at der ikke er Noget i Bibelen, hvorfor vi skulle forlæste ny Åabenbaring, saa gaaer frem Brodre, i Dommehed og i Aanden af Eders Kaldelse, og bører Bidnesbyrd om, at Evangeliet er gjengivet i dets Fylde og Kraft, om Tro paa den Herre Jesum

Christum, om Daab til Syndernes Fortadelse, om Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, om Evangeliets forskellige Lærdomspunkter og Ordinancer, om Mormons Bogs Guddommelighed og om Propheten Josephs, Brigham's samt Apostlernes Mission, saaledes som den Hellig-Aand vil veilede Eder og staae Eder bi, og alt dette skulle I ikke gjøre, fordi det er skriftmæssigt, omendskjont det er overslødigen stadfæstet baade i Bibelen og Mormons Bog, men fordi det er blevet aabenbaret for Eder i vore Dage, og fordi I ere blevne bemyndigede til og befalede at gjøre det. Dersor ville vi paaminde Eder, ligesom vi selv ere blevne paamindede, at undervise Menneskene om Nødvendigheden af fortsat Åabenbaring.

Troens Frugter.

(Fra „Millennial Star.”)

„Og disse Tegn skulle følge dem, som troe.“

Mange af den hellige Skrifts Læsere have saaet den vildfarende Anstuelse indpræget hos sig, at Jesus og hans Apostoler lagde Grundvolden til Christi Kirke ved at gaae fra Stad til Stad og fra Landsby til Landsby for at udføre Mirakler og vise Tegn og Undere iblandt de Vantroe for derved at ombende dem til den Religion, de forkyndte, og ikke ved at prædike Rigets Evangelium — Tro og Omvendelse samt om de Tegn, der skulle følge de Troende.

Siden den Eid Joseph Smith fremstod og erklærede for denne Slægt, at han havde medtaget det apostoliske Præste-

domme, har stedse Skriget lydt fra hele den vantroe Verden: „Dersom I have saaet den samme Magt som de gamle Apostler, hvorfor gjøre I da ikke det Samme, som de gjorde; gaaer omkring og helbreder de Syge, opvækker de Dode osv.; de gjorde det uden at spørge Nogen om, hvad Tro han havde, og hvis I gjøre det Samme, ville vi troe Eder.“ Dette ligner temmelig meget nogle af de Udtryk, som Phariseerne og de Skriffløge pleide at bruge: „Mester,” sagde de, „viis os et Tegn, at vi maatte troe.“ Dersom Tegn være bestemte til at bringe Menneskene til at troe, saa havde Jesus god Anledning i saa Henseende, men han afslog saadanne Opsordninger.

Men til Spørgsmaalet: Var det ved at gjøre Mirakler, eller var det ved at prædike Rigets Evangelium, at Jesus og hans Apostler bragte Menneskene til Omvendelse? Ifølge de historiske Beretninger, vi have, troede Mange paa Jesu og Apostlernes Ord, og Legn fulgte dem, hvilket bragte mange Andre til at forundre sig og troe paa Jesus, men vi kunne finde en mærkelig Forskjel mellem disse to Klasser af Troende; det sidstnævnte Slag bestod nemlig af Saadanne, som i tusindvis vare blevne mættede af Brodene og Fisstene, men da Jesus begyndte at undervise dem angaaende de Lærdomspunkter, ved hvilke de kunde blive frelste, vendte de Riget Ryggen.

Da Jesus spurgte de sande Troende, om de vilde følge ham, var Svaret: „Hvorhen skulle vi gaae? Du har det evige Livs Ord.“ Dersom vi noie ville undersøge Jesu og Apostlernes Færd, ville vi finde, at de paa alle deres Reiser i Særdeleshed vare bestjærtigede med at prædikede Rigets Evangelium, og Legnene fulgte dem, som troede. Johannes den Døbers Mission var den første Begyndelse til Evangelieuddelingen. Hvilke Mirakler gjorde han? Aldeles ingen, og dog var der Tusinder, som troede, omvendte sig og blev døbte af ham og hans Disciple. Diese Mennesker blevе lerte, at Himmelriges Rige var nær forhaanden, hvorför de med Længsel stuede fremad til Messias Komme.

Jesus begav sig hen til Johannes og blev døbt af ham. Efterat have tilbragt syrgetve Dage i Genrum i Ørkenen, begyndte han sit Værk. Hvad gjorde han? Kaldte han Folk sammen for at vise et stort og mægtigt Mirakel for derved at erhverve sig et stort Navn? Nei, visselig ikke. See Matth. 4, 17: „Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvender Eder, thi Himmelriges Rige er kom-

met nær.“ Var ikke han ligesaa godt som Johannes i stand til at bringe Menneskene til Omvendelse uden at gjøre Mirakler? Jo visselig. See Matth. 4, 23.: „Og Jesus gik omkring i det ganse Galilæa, lært i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium.“ Hvad fulgte saa? „Og han helbredede al Sygdom og al Skobelighed blandt Folket.“ Dette har megen Lighed med de Legn, som skulle folge de Troende. Store Skarer samledes omkring ham, og han vedblev at lære dem, at de skulle have Tro til Gud, hvilket vi have et slaende Eksempel paa i hans Bjergprædiken, hvor han siger: „Beider, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.“ (Matth. 7, 7.) Men, siger han, naar I bede, saa troer, at I skulle faae, thi Herren er mere villig til at give, end vi ere til at bede. For Eksempel, vi læse i Matth. 8, 2.: „Og see, en Spedalst kom, faldt ned for ham og sagde: „Herre, om Du vil, saa kan Du rense mig.“ Han blev renset. Hvis nu Herren havde ønsket at bringe Menneskene til Omvendelse formedelst Mirakler, vilde han rimeligvis ikke have paalagt den Spedalste, at han ikke skulle sige Nogen, hvem der havde helbredet ham.

En anden Gang kom der en Hovedemand til Jesus og bad ham om at helbrede hans Ejener, som var værbruden. Jesus var beredvillig til at gaae med ham, men Hovedemanden sagde: „Herre, jeg er ikke værd, at Du skal gaae ind under mit Tag, men siig iltun et Ord, saa bliver min Ejener helbredet.“ Det var saaledes. Herren forundrede sig og sagde: „Sandelig siger jeg Eder: Saadan Tro har jeg end ikke fundet i Israel.“ I dette som i saamange andre Tilsælde kunne vi see, at Herren er rede til at antage det ene Menneskes Tro for det andet, og at saaledes en Herre kunde øve Tro for sin Ej-

ner, Forældre for deres Born, eller Forældre og Paarørende for dem, som var besatte af onde Aander, hvilket vi have mangfoldige Exempler paa i den hellige Skrift. Det er sandt, den Herre Jesus havde i og for sig selv Magt til at gjøre store Mirakler, men i alle de Tilfælde, der ere optegnede, fordedre han Tro af Enhver, som henvendte sig til ham for at opnaae en eller anden Belsignelse, saaledes som det var med de to Blinde, der kom til ham for at bede ham om at give dem deres Syn; han spurgte dem, om de troede, at han kunde gjøre det, hvortil de svarede Ja, og derpaa sagde han: „Eder ikke efter Eders Tro.“ (Math. 9, 28. 29.) Det Samme var Tilfældet med den Mand, der havde et Barn, som var besat af en ond Aand; Jesus sagde til ham: „Dersom Du kan troe; alle Ting ere mulige for den, som troer.“ Hvis Herren helbredede de Syge, gjorde de Blinde seende og de Maallose talende — og det uden Tro fra Bedkommendes Side, hvorfor fordedre han da Tro hos Andre, inden han vilde tildele dem nogen Belsignelse? Og hvis Herren forдум tildeelte dem, som troede, store Belsignelser, hvorfor skulde han da ikke ogsaa gjøre det Samme nu i vore Dage? Vi have Exempler paa, at Jesus og Apostlerne klagede over, at de ikke kunde udføre Mirakler paa Grund af den herstende Vantro. See Marc. 6, 5. 6.: „Og han kunde der slet ingen kraftige Gjerninger gjøre, uden at han lagde Hænderne paa nogle saa Syge og helbredede dem. Og han forundrede sig over deres Vantro. Men hvad gjorde han saa for at faae dem til at troe? Gjorde han nogensinde Mirakler i den Hensigt? Nei, thi han kunde ikke udføre dem der, men han gik omkring i Byerne og lærte Menneskene, at de skulde troe. Som Paulus figer, Troen kommer ved at høre Guds Ord og ikke ved at see Mi-

rakler, men de Tegn og Mirakler, som følge de Troende, stadsæster dem endmere i Sandheden.

Jesus kaldte tolv Apostler og udsendte dem, og hvad gjorde de, da de gif ud? Var det for at udføre Mirakler? Nei, mine Venner, ligesom deres Mester gif de ud og prædikede, at Menneskene skuld: omvende sig (Marc. 6, 12.), og derpaa fulgte Tegn dem, som treeede. Ligesom det var før Herrens Død, saaledes blev det ogsaa efter hans Opstandelse, kun med den Forskjel, at de Tolv Mission blev udstrakt fra Israels Huus til hele Verden, men Evangeliets Belsignelser og Bettingelser var endnu de samme, hvilket vi kunne see hos Marc. 16, 16.: „Gaaer ud i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen,“ og ikke som Verden vil have det: Gaaer ud og udsører Mirakler for al Skabningen, paadet Menneskene kunne troe. Jesu Besaling lod: Døber dem, som troe Eders Vidnesbyrd, og ikke som den frafaldne Christenhed vil have det: Overstænk de smaa Born med nogle Draaber Vand, paadet de kunne blive frelste. Det er sandt, det uskyldige Barn vil blive frelst, dog ikke fordi det er blevet overstænt med nogle Draaber Vand, men fordi det er uskyldigt. „Og disse Tegn skal følge dem, som troe.“ Hvor bestemte og tydelige ere ikke disse Ord? Er det muligt, at vor Herre og Frelser begik en Feiltagelse, da han gav denne Forrættelse, og havde han maaske meent, at Tegnene kun skulde være en kort Tid og siden ophøre? Ifølge Petri Vidnesbyrd synes det, at han forstod Frelserens Ord paa samme Maade som Marcus, thi paa Pintsefestens Dag lod hans Svar paa det Spørgsmaal: Hvad skulle vi gjøre? „Omender Eder og Hver af Eder lade sig dobe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders

Born hører Forståelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Jeg undres, om Herren ikke kalder Nogen i vore Dage! Hvis han gjor det, skulle Tegn følge dem, som adlyde Kaldelsen.

Da Apostlerne paa Pentekostens Dag vare komme eendrægtigen til sammen og vare blevne iforte Kraft fra det Hoie, hvorledes beviste de saa for den store Skare, at Jesus, som Goderne havde korsfæstet, var opstanden fra de Dode? Skete det ved at opvække Dode eller ved at gjøre et eller andet stort Mirakel? Den hellige Skrift svarer Nei, men ved at prædike Evangeliet, og i de samme Dage bleve henved tre tusinde Sjæle lagte til Menigheden formedelst Daab. Men der kunde maastee være dem, der synes, at Tunge-maalsgaven, som paa en saadan mærkværdig Maade blev lagt for Dagen, var et Mirakel, der maatte overbevise Enhver, som var tilstede. Jeg twivler imidlertid meget derpaa, thi mange af de Tilstedeværende troede, at Talerne vare berusede. Det var Intet mindre end Guds Ord, forkyndt af hans Ejendomme, der kunde overbevise Folket. Dersom vi, saavidt det lader sig gjøre, ville undersøge Apostlernes og de andre Udsendties Færd og Virke, ville vi finde, at de ved enhver mulig Lejlighed prædikede Guds Ord for Menneskene, og at Tegn og Undere fulgte dem, som troede. Man kunde maastee fremsætte det Spørgsmaal: Hvad er Aarsagen til, at Tegn ikke følge de christne Kirkesamfund nu i vore Dage, da ogsaa Nutidens Christne troe paa den Herre Jesus, og Nogle ere endog blevne dochte med Begraveliens Daab. Det er ikke paa Grund af Mangl paa Hjertets Oprigtighed, at de mange Tusinder, som have adlydt de forskjellige Troesbekjendelsser, der existere i vor Tid, ikke nyde de samme Besignelser som de Hellige node fordum,

men det er paa Grund af, at Gud ikke har noget Præstedomme paa Jordens, som er udsendt og bemyndiget af ham til at forvalte Evangeliets Ordinancer, ligesom Apostelen Paulus sagde: „Hvorledes kunne de prædike, hvis de ikke blive udsendte?" Hvem tilkommer det at udsende Evangeliets Forkyndere? Herren. Hvem har udsendt de mange Tusinder, som leve af deres fede Embeder og de Fattiges Slid, og hvilke gjøre Menneskernes Sjæle til en Handelsvare ved at prædike Menneskebud, thi Alt, hvad der er modsat Christi Lære, er enten af Menneskene eller af Djævelen. Kan det være muligt, at Gud og hans Son Jesum Christum har udsendt de leiede Hyrder? Nei, mine Venner, de have selv vaataget sig dette Ansvar; de have ladet sig leie for den største Lon, de kunde opnaae, — de prædike saadan Lærdommme, som ere overensstemmende med de menneskelige Systemer, og hvis de have Udsigt til at faae en hoiere Lon, hænder det ikke sjeldent, at de ansøge om at blive forflyttede til et større Kald. Saaledes var det ikke i Jesu Christi Kirke. Naar han udsendte sine Ejendomme, skulle de gaae ud uden Pung og Taske, og de Troende skulle frivillig give dem, hvad de behovede til deres Underholdning.

Er det rimeligt, at de Tegn, som høre til Evangeliet, kunne folge de Kirkesamfund, der afvige fra det, Herren anordnede? Nei, visseelig ikke, men de have de modsatte Tegn: Had til Sandheden, Splid, Tvedragt, Strid, forvendte Skifte og en allevegne herstende Forvirring. Jesus sagde, at et Huus, som bliver splidagtigt med sig selv, kan ikke blive bestandigt, men Nutidens Lædere sige, at de forskjellige Religionssamfund kunne blive bestandige og at Alle skulle vorde frelste. De raabe Alle Fred og ingen Fare, men snart vil Ødeleggeisen pludselig komme over dem.

Da Joseph Smith fremstod for efter Guds Besaling at indføre Tidernes Fyldest sidste Husholdning, kom han til Menneskene paa samme Maade som Jesus og Apostlerne fordum, idet han prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse samt Haandspaalæggelse for den Hellig-Ands Gave — og Tegn fulgte dem, som troede. Blinde ere blevne seende, Døve hørende, Stumme talende og Syge helbredede iblandt alle Nationer, hvor de Eldste ere komne. De ere nu levende Vidnesbyrd om Sandheden, ligesom den usortignelige Enighed, Menneskejærlighed, Dyd, Reenhed, Flid, Edruelighed og Edmighed, som de Hellige i Almindelighed lægge for Dagen, ere uimodsigelige Vid-

nesbyrd for Verden. De lide hellere selv Ondt, end de ville gjøre Andre Ondt, hvilket er Frugterne af Christi Vand. Mindstjordt de ere ilde omtalte af de Magthavende, Lovgiverne, de Mægtige, de Store og Lærde samt Avisstriverne iblandt Nationerne saavelsom af Nutidens Religionslærere, bidrager netop dette til end mere at stadsfeste Sandheden. Jesus sagde: „Hvordan jeg har udvalgt Eder af Verden, hader Verden Eder; dersom I være af Verden, vilde Verden else sit Eget.“ „Bee Eder, dersom Menneskene tale vel om Eder, men salige ere I, naar det allehaande Ondt om Eder, og lyber det.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Nyheder fra Utah.

Vi have med Glæde læst i et af vore Blade „Semi-Weekly Telegraph“ for den 10de October sidstleden, at vor Emigration lykkelig og vel næaede Saltfostaden den 5te October, og iblandt de hjemkomne Missionarirer fra disse Lande nævnes: N. Wilhelmsen, C. Christiansen, Soren Iversen, Andrew Nelson, T. C. Sørensen, L. P. Edholm, Hans Hansen, G. Ohlsson og Jens Hansen..

Den 6te, 7de og 8de October afholdtes den halvaarlige Conference i det store nye Tabernakel, og flere Tusinde fra de forskjellige Stæder og Byer i Territoriet vare strømmede til sammen for at overvære samme. Uddrag af Forhandlingerne ville vi give i næste Nummer af „Stjernen.“

Præsident Young tilligemed flere af de Tolv og andre Eldste have i afgivte Sommer og Etteraar gjort adskillige Toure igjennem Territoriets baade nordlige og sydlige Dele, afholdt Forsamlinger i de fleste Stæder og Settlementer samt givet Folket faderlige og vise Raad, baade i aandelig og timelig Henseende, formanet Alle, som tilhøre Jesu Christi Kirke, at leve saaledes, at de kunne være et Exempel for Verden at efterfolge, saavel i Reenheten af deres Liv som i en trofast Opfyldelse af alle Pligter, paahvilende dem som Medborgere af Guds Rige. Overalt blev Præsident Young med Følge modtagen med den Agtelse, Kjærlighed og Hengivenhed, som hans utrættelige Arbeide, Omsorg og Ridkjærhed for de Sidste-Dages Hellige fortjener.

De store Resultater af hans og hans Medbrodres vise Raad sees ogsaa i det tiltagende Velvære, der hersker i de forskjellige Stæder og Settlementer, der ere anlagte og anlægges Tid efter anden, og den Belsignelse, der ledsager Indvaanernes Flid, Arbeidsomhed, Stræbsomhed, Edruelighed, Moralitet og Enighed, saa at selv Fremmede, som reise gjennem Territoriet eller opholde sig der en Tid i Forretninger, nodes til at anerkjende, at Indvaanerne i Utah ere et godt Folk, som er styret paa en viis og fornustig Maade. Men Hemmeligheden af Utahfolks Udvilling og Fremadstriden ligger ikke i den Magt, Præsident Young og Kirkens Authoriteter som saadanne udove over Folket, men deri, at hver oprigtig Mand eller Kvinde, som har annammet Jesu Christi Evangelium, stræber at leve efter sammes Forstrifter, og dersor er villig til at adlyde gode Raad og Lærdomme, indseende ved fleeraarig Erfaring, at det er den eneste og rette Maade, hvorpaa et Folk eller en Nation kan opnaae sand Lyksalighed.

Det er naturligt, at der i et Samfund, hvilket allerede bestaaer af flere tusinde Individer, samlede fra Jordens forskjellige Nationer, findes Enkelte, som endnu ikke tilfulde have opfattet Betydningen af det Sidste-Dages store Værk, og som efterhaanden blive ligegyldige i deres Pligters Opsyldelse, tage deres Tro, og som Fra-saldne blive Fjender til det Folk, de tilhørte, og soge ved vrangte og lognagtige Fremstillinger at slade sammie og gjøre det mistenkligt og forhardt. Dette kan ikke være anderledes, og vil vedblive at være saaledes, indtil Sandheden har seiret og de Fornustige iblandt Jordens Nationer begynde at indsee, at de Sidste-Dages Hellige, som et Samfund betragtet, er et godt Folk, om der end findes Enkelte iblandt dem, der ikke handle, som de burde, ja endog Nogle, der falde fra og bencgte, hvad de engang erkendte som Sandhed.

Himmelste og aabenbarede Grundsætninger til Menneskenes Forbedring og Lyksalighed kunne aldrig tage sit Værd eller ansees for ugyldige, om der end findes Nogle, som ikke ville efterfolge samme. Det beroer jo aloeles paa ethvert Individ, hvorvidt det har tilegnet sig Sandheden og lader sig lede af den baade i det offentlige og private Liv. Vi finde ingen Forsettelse i de hellige Skrifter, at den blotte Annamelse af Evangeliet skal paa eengang gjøre Enhver fuldkommen, men derimod, at den, som trofast vedbliver at øve sig i at gjøre Det Gode, til sidst skal vinde Seier over det Onde og opnaae Lyksalighed.

Bemærkninger af Præsident Franklin D. Richards i Aars-Conferencen i Birmingham den 25de August 1867.

(Fra „Millennial Star.“)

Han sagde, at da han havde Leilighed til at tale til en saa stor Førsamling, saa ham bi, saa at han funde tale saaledes, at det kunde blive til Gavn for alle. Det lader til, sagde han videre, at

de Hellige i Birmighams Conference ere gode og trofaste, men det er alligevel nødvendigt, at de blive bedre og stride fremad fra Tro til Tro samt gradvis voge i Kundstab og Godhed, indtil de opnaae en fuld Frelse. Vi have lært Nodvendigheden af at fødes af Aanden, thi ligesom vi have lært at hørende det, der hører Mennesket til, formedelst den Aand, som er i Mennesket, saaledes have vi ogsaa erfaret, at vi alene formedelst Guds Aand kunne lære at hørende det, der hører Gud til. Han vilde henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa det Sidste-Dages Værk, Guds Riges Opbyggelse og Indsamlingen af et Folk til Utahs Dale, hvor der var næsten 150,000 Sjæle, der vare samlede fra mange forskellige Nationer, og hvor mindst 15 forskellige Sprog blevet talte — iblandt dette store Antal Mennesker, der engang havde været saa forskellige med Hensyn til deres Sædvaner og Tro, herstede der nu en beundringsværdig Enighed, Fred og Velvære. Verdenshistorien havde ikke noget lignende at opvise. Engelske Statsmænd havde erkjendt, at de ikke kunde have udført et saadan Værk som det, Brigham Young havde udført. Dette var ikke stætt ved menneskelig Magt eller formedelst stor Lærdom, thi Præsident Young, en af de største Menneskevenner, som Verden nogensinde har haft, harde kun haft nogle saa Ugers Skoleunderviisning i hele sit Liv. Dette Værk var altsaa blevet udført formedelst Guds Kraft. Ikke at han holdt af Uvidenhed i og for sig selv, men han ønskede at vise, hvorledes Guds Belsignelse havde været med de Ydmygé og Ulærde, som trofast havde holdt Herrens Befalinger. Han hentydede dernæst til de haarde Proverler og Forsøgelser, som de Hellige i Amerika havde maattet udholde, hvilket dog Alt tilsidst var blevet til deres Belsignelse. De Hellige her i Landet behøvede

ikke at bekymre sig, fordi de ikke ogsaa havde maattet lide Saadant, thi den Tid vilde komme, da de ville blive prøvede, indtil de lærté at sætte deres Tillid til Herren og ganske at forlade sig paa hans guddommelige Magt. Han hentydede endvidere til det Faktum, at over 50,000 Sjæle vare emigrerede fra dette Land (Storbritannien) til Zion, hvilket vilde have opbrudt ethvert andet Samfund, medens vore Forsamlinger endnu vare store, og det Liv og den Kraft, der er i vor Tro, gav sig endnu i fuldt Maal tilhørende, hvilket noksom bevisste, at en guddommelig Kraft ledssager og understøtter dette Værk.

Han talte om den Erfaring, han havde gjort, da han annammede Evangeliet, om den Glæde, han følte, da han først hørte det, og om den Frygt, han nærede, at det var altfor godt til at være sandt, og om hvorvedes han fik et Vidnesbyrd for sij selv om dets Sandhed ved at adlyde Guds Ejeneres Raad. Han hentydede til den Beretning, som har gaaet fra den ene Avis til den anden allevegne baade i England og Amerika, angaaende at tre af de tolv Apostler skulde være excommunicerede, og at dette skulde have foraarsaget en Adsplittelse i Kirken; han sagde, at det var en stammelig Avislogn, som var bragt i Omlob af vore Fjender, for at de derved, om muligt, kunde slade os. Der var ingen Adsplittelse i Kirken, og det var ikke sandt, at disse Brodre vare affstaarne. Det var sandt, at det hændte nu og da, at Nogle, som vare med os, men ikke af os, blevet utilfredse og gik bort, og det var med Kirken ligesom med alt Andet, der har Liv; under tiden assondrer den de daarlige Partikler, og ligesom Hesten, der til en vis Tid paa Aaret skifter Pelts og derved bliver glat tere og triveligere, saaledes skiller ogsaa Kirken sig ved det, som ikke bidrager til

dens Fremvægt, og hvilket er blevet dødt og ureent, medens det, der bliver tilbage, i enhver Henseende bliver renere, stærkere og bedre. Saameget Dronningen i det britiske Rige end med Nette var agtet for sine Dyder, modtog hun dog ikke de Beviser paa sine Undersaatters Kjærlighed og Lælid, som dem, der blev Præsident Young tildeel af de Hellige imellem Klippebjergene. Han kunde bære Bidnesbyrd om, at Guds Rige ikke var adspillet, men at det vilde vedblive at voxe, indtil det fuld Herredommet over hele Jorden, og Tiden, da dette vilde gaae i Opfyldelse, var ikke saa langt borte, som Mange forestillede sig, thi Gud arbeidede kraftigen iblandt Menneskene, og han vilde ladelade de Ugudelige at ødelægge hverandre, medens han vilde velsigne sine Hellige og give dem Magten og Herredommen for stedse. De vilde aldrig komme til at forlade deres Bjergrland, forend de fulde vende tilbage for at opbygge Bions Centralstav paa det Sted, som tidligere havde været Skuepladsen for de Forsøgelser, de havde maattet udholde. Naar dette skulde ske, vilde det amerikanske Folk ikke være en saadan Stilling, at det kunde be-

handle dem saaledes, som forhen. Ustyldiges Blod klæbede ved Nationen, og dette vilde drage den ned fra den Stilling, som den engang havde intaget iblandt Nationernes Mælke, og Herrens Haand vilde være imod den, indtil der ikke mere var nogen Tunge til at tale imod Herrens Ejendom paa hele det indviede Land.

Derefter talte han om Polygami og paaviste, at dette var en guddommelig Anordning; han fremhævede den Modsatning, der er med Hensyn til Folgerne af Polygamiet i Utah og Monogamiets nedværdigende Virkninger, saaledes som det kan ses iblandt Christenhedens Folkeslag. Det kunde endnu ikke være anvendeligt hertilands, saalænge den samme Skinhagens, Tredragtens og Stridens Aaland, som nu herskede, gjorde sig gjældende, thi det kunde alene være anvendeligt i Reenhet og Enighed under Indflydelsen af Evangeliets Aaland. Han sluttede med at formane Mænd og Hustruer til at være troe mod hverandre i deres Egteskabspagt, Born til at være lydige mod deres Forældre, og de tilstedeværende Fremmede til at søge hen til Herren for at saae Kundstab om Sandheden.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltfostad, den 25de September 1867.

Præsident F. D. Richards.

Kjære Broder! Deres Skrivelse af 27de f. M. er modtagen for to Dage siden. Det glæder mig at høre, at De har det godt, og at Herrens Værk strider fremad i den Mission, over hvilken De præsiderer. Ifølge de Østerretninger, vi have modtaget, have Missionairerne været

storligen velsignede paa deres Reise til deres Arbeidsmarker — og det baade over Sletterne og Havet. Da de reiste herfra, vare Urolighederne paa Sletterne af en saadan Bestaffenhed, at det ester menneskelige Unstueter kunde betragtes som Dumdristighed at paabegynde en saadan Reise;

men Heeren aabnede Veien og bevarede dem fra alt Ondt, som truede dem. Vi øve bestandig Tro for vores Brødre, som ere ude paa Mission, at de kunde blive bevarede i Neenhed og Sundhed samt blive ifstand til at vende tilbage til deres Hjem, efterat de have gjort et godt Arbeide.

At domme efter hvad vi nylig have hørt, troe vi, at Værket ikke er meget lovende paa de britiske Øer, og at de Eldestes Arbeide ikke ledsages med et saadant Held, som tidligere.

Udgivelsen af Hr. Digons nye Værk kan muligvis bidrage til at vække Interesse for vores Grundfætninger hos Mange, til hvilke de ellers aldrig vilde nære. Tidligere eller senere ville de Folkklasser, som hidindtil ikke have villet vide Noget om Tilværelsen af „Mormoniene,” som de kalde den, paa Grund af dens ringe Begyndelse, blive vakte til Opmærksomhed paa Guds Værk og ville faae tilstrækkelig Interesse for samme til at undersøge og antage det. Men inden den Dag kommer, ville upaatvivlelig Guds Straffedomme blive udgydte over mange af Nationerne, og Menneskenes Hjerter ville forsmægte af Frygt ved at stue fremad til det, som skal komme.

Guds Værk er bestemt til at indtage en høiere og mere fremragende Stilling end den, som det nu indtager, og hvert År, der gaaer hen, giver det forøget Bevtydenhed. Naar slet Negjering, Undertrykkelse og Ugudelighed med alle de samme ledsagende Ønder faae Overhaand i den Grad, at al Tillid iblandt Menneskene bliver tilintetgjort, da vil deres Opmærksomhed blive henledet paa Guds Rige og paa den gode og faste Negjering, under hvilken dets Undersætter leve.

Mine Sønner Brigham jun. og John W. samt Brigham jun.'s Hustru ankom hertil friske og rasse og godt tilmode. De forlod Emigrant-Compagniet ved Inde-

pedence Rock og fortsatte Reisen med deres egne Befordringer til Bridger, hvor de toge med Posten. De ere med Glæde blevne modtagne hjemme. Forrige Uge udsendte vi otte Vogne med fire Muuldyr for hver, belæssede med Levnetsmidler, for at mode Emigranterne. Naar de naae dem, ville de tage saamange Mennesker med sig tilbage, som de kunne føre med sig. Den 15de og 16de dennes havde vi Ullevi, hvilket Brigham jun. og Selstab sandt at være temmelig haardt. Det oversafldt dem ved Rocky Ridge. Det oversafldt mig og de Brødre, der sædvanlig reise med mig, paa Reien mellem Bear Lake Valley og Ogden. Vi kom tilbage hertil igjen den 17de dennes. Vi havde været borte i sexten Dage, og paa denne Tid afholdt vi fem og tyve Forsamlinger samt reiste tre hundrede (engelske) Mile. Forsamlingerne varer oversyldte med Mennesker, og der vistes den største Interesse for de Raad og Lærdomme, som blevne givne. Det var en af de behageligeste Toure, jeg nogensinde har gjort, og de Øvrige af Rejsefælabet varer af den samme Mening. Fred, Tilsfredshed og Belstand hersker overalt i Settlementerne, og de Lærdomme, der blevne fremsatte for de Hellige, varer sørdeles anvendelige i det daglige Liv.

Vi kunde see en mærkelig Fremadsriden i vores Settlementer i Nord, og vi blevne Alle meget forbausede ved Synet af det store Antal Born, vi traf i hvert Settlement. Foluemængden er i en hurtig Tilstagen.

Vi have i den senere Tid følt os tilskyndede at opmunstre vores unge Mennesker til at indtræde i Uegtestanden for derved at opfyldje deres Skabelses Maal. Vi have fundet, at dette er den bedste Maade til at forsøge Befolkningen paa, thi der ere meget Faar af dem, som ere født her, der

blive Apostater og vende sig bort fra Sandheden.

De er hærlig hilset fra mig, ligesom fra Præsidenterne Kimball og Wells samt Broder Geo Q., og idet jeg beder Herren meddele Dem enhver Belsignelse, som

er nødvendig til at dygtiggjøre Dem til at udføre de Pligter, som paahviler Dem i Deres hoie Kald, forbliver jeg Deres Broder,

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Oetbr. 1840.

(Fortsat fra Side 45.)

§ 1. Det vedtages herved af Staten Illinois's Befolning, repræsenteret i den lovgivende Forsamling, at hele den Strækning, som ligger indenfor følgende Grænser, der begynde ved det nordøstlige Hjorne af den een og tredive Sektion i syvende Bydistrikt Nord for ottende Række Forder og Vest for det fjerde Hovedpunkt i Hancock County, gaae derfra mod Vest til det nordvestlige Hjorne af ovennævnte Sektion, derpaa mod Nord til Mississippisoden, derfra mod Vest til Midten af nævnte Flods Hovedlob, derfra midt nedad dette Løb til et Punkt lige i Vest for det sydøstlige Hjorne af den udstykkede Sektion, Numer tolv, i sjette Bydistrikt Nord for niende Række Forder og Vest for fjerde Hovedpunkt, derfra mod Øst til det sydøstlige Hjorne af ovennævnte tolvte Sektion, derpaa mod Nord til ottende og niende Række mod Vest mellem sjette Bydistrikt i Nord og ottende og niende Række i Vest, til det sydvestlige Hjorne af sjette Sektion i sjette Bydistrikt Nord for den ottende Række i Vest, derfra mod Øst til det sydøstlige Hjorne af nævnte Sektion og derpaa mod Nord til det første Delepunkt, indbefattende Commerces og Nauvoos Grund — herefter skal kaldes med og være bekjendt under Navnet „Staden Nauvoa," og Indvaanerne organiseres til

en egen Commune under ovenansorte Navn samt med vedvarende Rettigheder, og have Tilladelse til at have og benytte et fælles Segl, hvilket de kunne forandre efter Behag.

§ 2. Naarsomhelst nogen Landstrækning omkring „Staden Nauvoa" er blevet udlagt til Bylodder og tilsværlig protokolleret efter Loven, skal samme danne en Deel af Staden Nauvoa.

§ 3. Indvaanerne af ovennævnte Stad skal have Ret til paa dens Begne i dens Navn at indstørne og til at blive indstørnede, til at sagføge og til at blive sagføgte, til at tale til Forsvar og at blive forsvarede efter Lov og Ret ved alle Domstole og i hvilkesomhelst Sager, ligesom de skal have Ret til at kjøbe, overtage og være i Besiddelse af faste eller rorlige Ejendomme i nævnte Stad, samt til at kjøbe, overtage og være i Besiddelse af faste Ejendomme udenfor Staden til Begravelsesplasser eller andet offentligt Brug for bemeldte Stads Indvaanere — til at sælge, hørt forpagte, overdrage og afhænde saavel faste som rorlige Ejendomme til Bedste for Staden, til at forbedre og bestyrke saadan Ejendom og til i enhver anden Henseende at udføre ethvert lovligt Foretagende.

§ 4. Der skal være et Byraad, be-

staaende af en Borgermester, fire Raads-herrer og ni Raadmænd, der vælges af og iblandt nævnte Stads stemmeberetti-gede Borgere, og de skulle beklæde disse Poste i to Aar, eller indtil deres Efter-trædere ere blevne valgte og have over-taget deres respektive Stillinger. By-raadet dominer angaaende dets Medlem-mers Valgbarhed og Embedsforelse, og en Majoritet danner et Qvorum til at udføre Forretningerne, men et Mindretal kan ogsaa samles, og om Nogen iblandt Medlemmerne skulle være forsommelige i at afgive Mode, kunne de Øvrige tvinge dem dertil under en saadan Multt, som maatte blive bestemt ved Lov.

§ 5. Borgermesteren, Raadsherrerne og Raadmændene skulle, inden de overtage deres Embedspligter, afgænge og under-stribe en Ed eller Bekræftelse, at de ville understøtte de Forenede Staters og denne Stats Constitution, og at de med Tro-stab ville udfør deres Embedspligter efter deres bedste Evner og Overbeviisning.

§ 6. Paa første Mandag i Februar forfælkommede og siden hvert andet Aar afholdes der en Valgsforsamling for at vælge en Borgermester, fire Raadsherrer og ni Raadmænd, og ved det første Valg vælges der tillige tre Dommere af de til-stedeværende Bælgere. Disse Dommere vælge to Skriver, og inden Dommerne og Skriverne overtage deres Pligter, skulle de afgænge og understribe en saadan Ed eller Bekræftelse, som den Loven nu be-stemmer for Dommere og Skriver andre Steder, og ved alle paafølgende Valg skal det nødvendige Antal Dommere og Skri-vere blive bestillede af Byraadet. Det Valgsmøde, der saaledes først afholdes, ta-ger sin Begyndelse Kl. 9 Formiddag og slutter Kl. 6 Eftermiddag. Ved Valgets Slutning optælles Stemmerne, og Udsalbet bekjendtgøres ved Hovedindgangen til det Huus, hvori Valget holdes, og

Skriverne skulle inden fem Dages Forløb efter Valget paa Bedkommendes Opholdss-ted tilstille enhver af de Valgte en stre-ven Bekjendtgørelse om hans Valg. En-hver, som er blevet tilstillet en saadan Bekjendtgørelse, skal inden ti Dage efter Valget afgænge den ovenfor omtalte Ed, af hvilken der skal tilstilles den vordende Registrator en Afskrift for at opbevares af ham, og alle paafølgende Valg skulle blive afholdte og bestyrende samt Medde-leller om sammes Udsald udsærtigede saa-ledes, som Byraadet maatte bestemme.

§ 7. Alle Stadens frie, hvide mand-lige Indvanere, der ere eet og tyve Aar gamle, og som have Ret til at votere for Statsembedsmændene saunt have haft fast Bopæl i ovennævnte Stad i tredindstyve Dage inden det forestaaende Valg, ere berettigede til at votere for Stadens Em-bedsmænd.

§ 8. Byraadet har Ret til at ud-stribe og oppebære Skatter til Bestridelse af Stadens Udgifter. Disse Skatter kunne inden Stadens Grænder paalægges al saavel øst som vestlig Giendum, dog maae de ikke overstige en halv pCt. om Aaret af den antagne Værdi. De kunne ind-drives paa hvilkensomhelst Maade, der maatte bestemmes ved Lov, hvilken dog ikke maa være stridende mod de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 9. Byraadet har Ret til at an-sette en Registrator, en Kasserer, en Bi-sidder, en Inspelteur, en Gadeopsyns-mand og alle andre Bestillingsmænd, der maatte anses for nødvendige, ligesom det har Ret til at bestemme deres Pligter og kan afgætte dem efter Behag.

§ 10. Byraadet har Ret til at for-dre Caution og Sikkerhed af alle Embeds-mænd, der blive ansatte iølge denne Lov, som Borgen for en noiagtig Udsforelse af deres respektive Pligter, og til at fastsætte en passende Multt for det modsatte Til-

fælde. Derhos har det Net til at fordre, at alle saaledes ansatte Embedsmænd skulle aflægge Ed paa, at de trofast ville udføre deres respektive Embedspligter.

§ 11. Byraadet har Magt og Myn-dighed til at fastsætte, udgive og fuldbyrde saadanne Lovbestemmelser — der dog ikke maae være stridende mod de Forenede Sta-

ters eller denne Stads Constitution — som maatte ansees for nødvendige for nævnte Stads Fred og Befærdsel, for god Orden i samme, for Netspleien, for dens Be-qvemmelighed og Neenlighed, — til Beskyttelse for de i den værende Ciendomme mod Ildsvaade og til Sundhedens Bevarelse. (Fortsættes.).

Nyheder.

F r a n k r i g. Verdensudstillingen i Paris er blevet lukket den 3die Novbr.

I t a l i e n. Garibaldi, der sagdes at være anholdt af den italienske Regjering, var dog, da Meddelelsen derom indtraf, paa fri Fod. Han slap uhindret ind paa det romerske Territorium, hvor han satte sig i Spidsen for Insurgenterne og begyndte at marschere mod Rom, som han kom temmelig nær med sin Skare. Den blev imidlertid i Slutningen af f. M. sendt fraenste Tropper til Italien, og man begyndte dorfør at frygte for, at det muligtvis kunde komme til en Conflict mellem Frankrig og Italien, og det saameget mere, som en Deel af de italienske Tropper den 30te October rykkede ind i Kirkestaten, og det, som man troede, imod den fraenste Keisers Willie. Den 31te October rykkede en Deel af det fraenste Expeditionskorps ind i Rom, og derved blev det muligt for den pavelige Regjering at vende hele sin Troppestyrke mod Garibaldisterne. Den 3die dennes kom det ogsaa til et afgjørende Slag, i hvilket Garibaldi efter en haardnakket og blodig Kamp blev slagen af den pavelige Armee. Garibaldi, der efter det uheldige Slag vilde vende til Caprera, blev anholdt og ført til Spezzia, medens hans Skarer ganste have oplost sig. Den italienske Regjering har givet efter for Frankrigs Fordringer og trukket sine Tropper ud af Kirkestaten, der saaledes nu alene er besat af Pavens egen Armee og det fraenste Expeditionskorps.

R u s l a n d, Den 27de Octbr. sandt Kong Georg af Grækenlands og Stor-fyrstinde Olga af Ruslands Formæling Sted i St. Petersborg. Efter stedsfundet Bielse efter den græsste Ritus, blev det høie Par ogsaa viet efter den lutheranske Ritus.

B e s t i n d i e n. Orkan paa St. Thomas. Over Amerika er hertil indlobet et Telegram, dateret Havanna, den 4de Novbr., hvori der berettes, at en voldsom Orkan har raset paa Den St. Thomas; Byen ligger i Ruiner, mange Menneskeliv ere gaaede tabt, over 50 Skibe ere strandede.

Blandinger.

China leverede i de syv Maaneder fra 1ste Juni til 31te December 1861 1,012,500 Centner Thee til England, 76,013 Centner til Australien, 183,000 Centner til Amerika og 16,288 Centner til det europeiske Fastland.

En for ikke længe siden i Frankrig foretagen Prove paa Ploining med Damp beskrives i flere franske Blade, der finde Forsegene vellykkede. I en Beregning over Udgifterne angives Bekostningen ved Fowlers Maskine og Plov til 70 Franes for 10 Timers Arbeide, hvori der er indbefattet Forbruget af Kul, Arbeitsløn til 6 Mand og Leie af en Bogn og Hest til Transport af Vand; derimod er Renten af Maskinen og Nedstabenres Værdi, der ansættes til 40,000 Franes, ikke medregnet. I de 10 Timer, at Maskinen arbeidede for den nævnte Udgift af 70 Franes, ploiede den 4 Hektarer ($7\frac{1}{4}$ Edr. Land), saa at Udgiften er ea. 2 Rd. 2 Mark 10 Sk. pr. Edr. Land foruden Renten af Kapitalen til Maskinen.

Den russiske Arme talte ifølge officiel Opgivelse i Begyndelsen af Aaret 1866 30,507 Generaler, Stabs- og Subaltern-Officerer og 798,141 Underofficerer og Menige. Af disse var 626,004 Infanterister, 68,673 Cavalerister, 84,392 Artillerister og 19,082 Ingenieurtropper. Naar Besætningsstropperne fraregnedes, funder af denne Styrke i en Krig anvendes 575,413 Mand.

In d h o l d.

	Side.		Side.
Nødvendigheden af fortsat Abenbaring	49.	Correspondance (Amerika)	59.
Troens Frugter	52.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	61.
Redaktionens Bemærkninger (Nyheder fra Utah)	56.	Nyheder	63.
Bem. af Pres. Franklin D. Richards	57.	Blandinger	64.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.